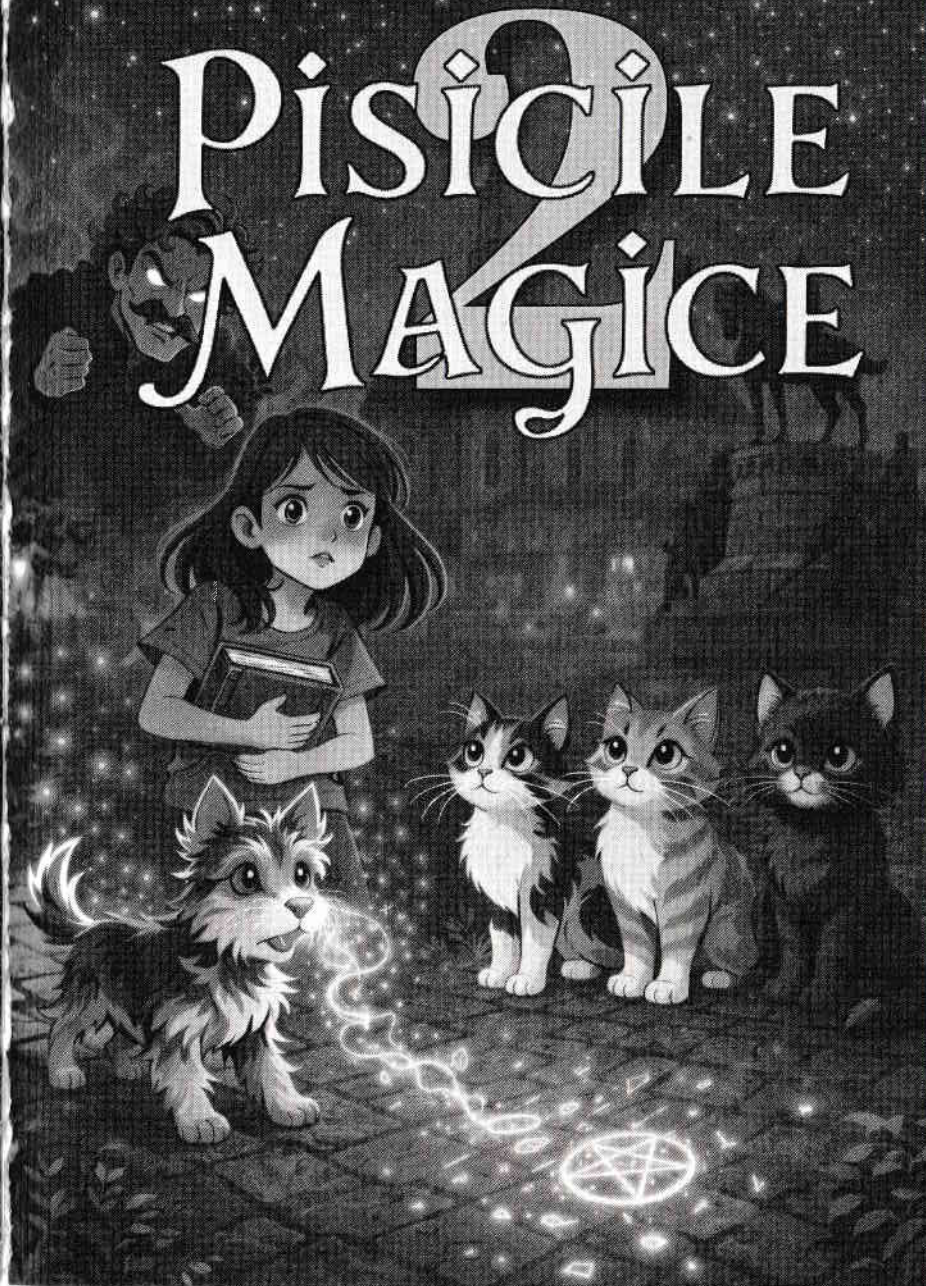

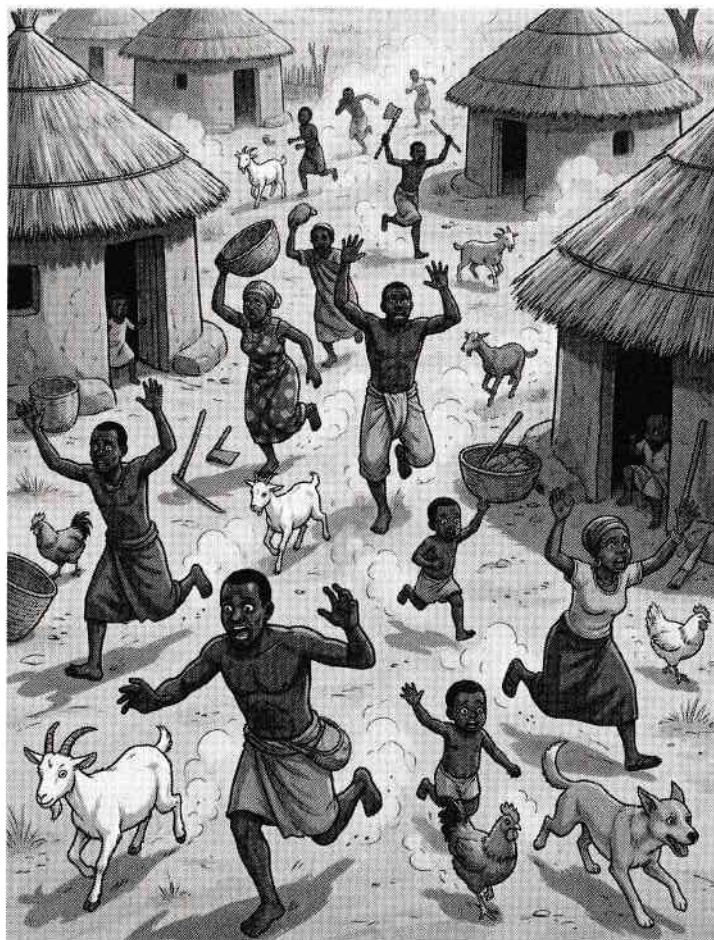
LBRIS

We know
books

VLAD B. POPA

PISICILE MAGICE

„Ajutoooooor! Ajutoooooor!”
Toți sunt în pericol; copii, părinți, bunici, pisici, purceluși, trei zebre și câteva sute de struți, fără apărare în fața monstrului furios. Cu ochii tulburi de ură, uriașul arici, cât un elefant de mare, vine tropăind spre sat, hotărât să facă praf totul.

„Ajutoooooor! Ajutoooooor”, țipa sătenii, fugind în toate părțile.

„Miau! Groh! Groh! Ne-he-he!”, hărmălaia animalelor e asurzitoare.

Vai, nu! Un struț vrea să-și bage capul în pământ de frică, dar nimerește un mușuroi de furnici. Îl pișcă de-i sar penele din coadă. Un purceluș se înghesuie printre scândurile gardului și rămâne înțepenit la jumătate. O zebra se izbește atât de tare de fântâna din mijlocul satului, că i se schimbă dungile între ele.

Sunt atât de îngroziți, încât fug de colo-colo, fără nicio direcție, se împiedică și se izbesc între ei, și doar câțiva dintre săteni și câteva dintre animale, mai ales pisicile, reușesc să se ascundă înăuntru. Oricum, tot degeaba e, casele din lut și paie sunt atât de fragile, că ariciul furios le va dărâma cât ai clipi din ochi.

La marginea satului, ariciul se ridică în două labe și scoate un răget atât de puternic, încât țapului legat de smochinul de lângă el îi cad coarnele pe loc. Tot ce mișcă în sat, până și furnicile care pișcă struțul de urechi, o să fie praf și pulbere în curând, sub răzbunarea bestiei de arici. Cam mare pedeapsa pentru că pofticiosul Babu, cel mai obraznic băiat de zece ani de pe-acolo, a îndrăznit să intre în poiana blestemată, unde de sute de ani nu a mai călcat picior de om sau de pisică, și a ronțăit zmeura cea dulce și zemoasă.

În ultima clipă, când totul pare pierdut și ariciul e pe cale să facă primul pas și primele victime, din smochinul țapului sare în fața bestiei un motan vârgat. Se mișcă prin aer cu iuțeala unui șoim, se dă peste cap de trei ori și aterizează la doi pași de arici cu coada ridicată și spinarea zbârlită.

„Stai ușor, Țepilă, unde te grăbești așa?”, miaună tare motanul.

Ariciul se uită la el și nu-i vine să creadă că un pisoi cât unghia lui de la degetul mic îndrăznește să-l înfrunte.

„Ce te-ai supărat așa pentru câteva boabe de zmeură? Nu crezi că faci prea mare tam-tam pentru atâta lucru?”

Ariciul fornăie și mai nervos, trage tare aer în piept și apoi pufnește scurt. Un muc cât o cadă de baie fâlfâie prin aer spre motan, gata să-l acopere cu totul. Motanul sare fulgerător într-o parte și mucul trece pe lângă el, fără să-l atingă, dar țapul nu e așa de norocos. De fapt, e cel mai ghinionist țap din univers; după ce că a rămas fără coarne, acum primește lovitura mucului fâlfâitor în plin, se răstoarnă cu cracii în sus și arată de parcă ar fi băgat în gelatină de cofetărie.

„Bleah, de batistă n-au auzit?”, miorlăie motanul și-și scoate ghearele, „văd că nu înțelegi cu vorba bună...”

Motanul se încordează ca un arc și se aruncă dintr-odată spre cer. E incredibil cât de sus poate să sară, până și bestia rămâne pentru o clipă cu gura căscată de uimire. Ajunge la botul ariciului și acolo, zdrang, îi dă cu toată puterea o labă peste nas.

Bestia se uită cu ochii încrucișați la vârful nasului, făcut franjuri de ghearele ascuțite ale viteazului motan, și urlă de durere. E prima oară în viața lui de arici uriaș când cineva are curajul să-i stea în față, cu atât mai mult să-l lovească. Și ce tare doare, îl ustură de parcă i-au crescut urzici în nas.

„Auuuu! Auuuuu! Auuuu!”, plânge ariciul, se face ghem și se rostogolește repede-repede de unde-a venit.

„Uraaaa! Uraaaa!”, țipă de bucurie sătenii, de la bebeluș la bunic.

„Motanul ne-a salvat!”

„Îi datorăm viața!”

„Viteazule motan, cum putem să-ți mulțumim?”

Motanul pășește tacticos până în mijlocul satului, oprindu-se din când în când să-și aranjeze blana ciufulită în luptă. Acolo se așază în fund, se linge pe lăbuțele din față și miorlăie:

„Nu e nevoie de mari mulțumiri, un pic de lăptic cald și o mână blândă să mă scarpine după urechi și chiar pe burtică îmi ajung.”

Sătenii îi aduc lapte cât să facă baie în el și toți copiii din sat fac cu rândul ca să-l mângâie pe motanul salvator. Ba mai mult, îi fac la intrare în sat o statuie din piatră ca să le amintească tuturor de ziua în care vitejia pisoiului i-a salvat de la răzbunarea ariciului.

Se spune că de-atunci, bestia a mai venit o singură dată până aproape de sat, dar când a văzut statuia motanului a crezut că iar îl așteaptă pisica zburătoare cu gheare ca săbiile și aripi invizibile, și a luat-o la fugă.

„N-am auzit o poveste mai gogonată în viața mea!”, râde Ioana de se zguduie patul cu ea.

„Asta a fost ultima aventură din Africa a unchiului Șoapte, ne-a povestit-o chiar el!”, îi răspunde Tăciune îmbufnat.

„Tăciune, nu există arici uriași cât elefanții, nici nu știu dacă sunt arici normali în Africa”, mai spune Ioana, încercând să nu mai râdă.

„Eh, știi tu! Până vara asta dacă ai fi auzit de pisici magice, pe care să le poți înțelege, ce-ai fi spus? Că nu există, nu?”, miaună Pete de pe colțul patului.

„Nu e același lucru...”

„Lasă, când o să-l salvăm o să-ți spună chiar el, o să vezi”, se aude și Scorțișoară de pe pervazul ferestrei.

„Mi-ați zis că nu l-ați văzut niciodată, așa că de unde și până unde v-a povestit el despre Africa?”

„De văzut nu l-am văzut. Unchiul a venit în pădurea noastră chiar când mama noastră și a plecat înainte să facem

ochi, dar câte zile a stat lângă noi, ne-a povestit fără oprire aventurile lui prin toată lumea.”

Ioana nu le răspunde, doar dă zâmbind din cap; dragii de ei, sunt atât de dornici de aventuri eroice că ajung să creadă toate aiurelile.

„Nu te uita așa la noi, că nu-ți mai povestim...”, bombăne Tăciune și-și acoperă botul cu coada.

„Bine, bine, hai să lăsăm un pic deoparte poveștile lui Șoapte și să repetăm ce e important. Tăciune?”

„Să nu fim văzuți.”

„Pete?”

„Să nu fim auziți.”

„Scorțișoară?”

„Să nu fim simțiți.”

„Exact. La mine acasă nu e ca aici, să poată intra pisicile altora în curte, pe ușă sau pe fereastră... dacă vă descoperă, o să știe sigur că eu v-am băgat înăuntru și o să fiu pedepsită cine știe cât.”

„Ce oameni, să fii pedepsită că ai pisici...”

„Tatăl meu nu suportă părul de mătă, zice că îi întoarce stomacul pe dos.”

„Cum așa?”, întrebă Scorțișoară, în timp ce își linge lăbuțele și se curăță pe față.

Ioana ridică din umeri; nu știe nici ea de ce tatăl ei e așa de împotriva părului de pisică. Pisicile se spală pe blană cu limba și nu li se întâmplă nimic, dar el se poartă de parcă fiecare fir de păr ar fi un șarpe gata să-l muște; zău așa, ce copilărie!

„Nu mi-a zis niciodată de ce, dar nici nu contează, pur și simplu părinții mei nu trebuie să vă vadă, să vă audă sau să vă simtă.”

„În sfârșit, chiar trebuie să fim ninja!”

„Zi drept, Tăciune, tot vrei ninja în sus, ninja în jos, că ai blana neagră.”

„Ai dreptate, eu sunt deja ninja, acum trebuie să fiți și voi.”

Pete dă plictisit din coadă, s-a săturat să-l audă pe Tăciune cu ninjalăii lui.

„Drumul până la Cluj o să dureze de patru ori mai mult decât călătoria noastră cu autobuzul, și-n plus o să fim doar noi și părinții mei în mașină. Orice mișcare faceți, orice sunet scoateți, vă dați de gol...”

„Ai auzit, Scorțișoară? N-ai voie să adormi, să nu te-apuice sforăitul”, râde Tăciune.

„Tu vorbești? Sforăi ca un trombon înfundat!”

Pete nu pare amuzat, ba chiar devine foarte serios.

„Ioana, din ce spui tu, înțeleg că nu ne putem mișca deloc nu știu câte ore de-ale voastre, nu?”

„Exact.”

„Păi... și cum o să... cum facem... știi tu... pișu?”

Scorțișoară și Tăciune nu mai glumesc despre sforăit și se întorc spre Ioana cu ochi întrebători.

„M-am gândit la asta, o să purtați pampersii.”

„O să purtăm ce?”

„Scutece, scutece pentru bebeluși.”

„Poftim?”

„Ce-s alea?”

Ioana scoate dintr-o pungă un scutec și le explică pisoilor la ce folosește. Cu cât înțeleg mai bine ce-i cu chiloții ăia foarte groși, cu atât se schimbă mai mult la față. Lui Tăciune i se lipesc mustățile de obraji, iar la Pete e invers, i se lipesc urechile peste mustăți.

„Tu vrei să facem pișu pe noi? Am înțeles eu bine?”

„Măi, nu... pentru asta sunt pampersii, tocmai ca să nu faci pișu pe tine.”

„Tocmai ai zis că ne pui cheștiile alea pe noi și după aia putem face pișu ascunși în valiză... deci... să facem pișu pe noi.”

„Offf, dacă pentru toți bebelușii de pe lumea asta sunt buni, sunt buni și pentru voi.”

„Ioana, stai un pic, bebeluș ai fost și tu.”

„Nu zău, Pete...”

„Asta înseamnă că și tu ai făcut pișu pe tine!”

„Ha! Ha! Da, da!”

Ioana e la capătul răbdării; îi vine să urle la lună, dar asta nu ajută cu nimic; luna nu a purtat niciodată pampersii, nu poate să înțeleagă.

„Nu mai pot cu voi! Îmi vine să vă... să vă...”

Scorțișoară simte cât e de nervoasă Ioana și vine lângă ea.

„Dacă trebuie, pot încerca eu.”

„Bineînțeles că trebuie! Dacă vreți să-l salvați pe Șoapte, trebuie să veniți cu mine la Cluj, iar dacă vreți să veniți cu mine la Cluj, trebuie să purtați scutece pe drum. Ce e atât de greu de înțeles?”

„Am să mă țin”, miorlăie îmbufnat Tăciune, „un ninja nu poartă scutece”.

„Măcar taci”, îl ceartă Scorțișoară și se întinde lângă Ioana, ca să-i pună un scutec de test.

Nu durează mai mult de un minut și Pete și Tăciune se tăvălesc pe jos de răs văzând cum arată Scorțișoară în pampers. Pisoiful face câțiva pași, legănându-se crăcănat dintr-o parte în alta, și apoi se pune în fund.

„Și-acuma ce faci?”, întreabă Scorțișoară încruntat, încercând să ignore bătaia de joc a celorlalți.

„Nimic. Când îți vine, nu te ține.”

Scorțișoară nu se mișcă timp de un sfert de oră, apoi face o față mirată și se uită în jos.